

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	8
คำนำผู้แปล	10
คำนำ ล้างสีสันออกจากใบหน้าจุดเหลือง หมาไปยิง	13
หมวดที่หนึ่ง สุบอ๊โจว	17
ต้นหมวด	18
บทที่หนึ่ง หนังสือขอกำลังหนุนคลี่คลาย ความตายที่เสียเหมิงกวน	23
บทที่สอง แผนลับล้มเหลวตัดสินใจลงมือ เล่าปี่จู่โจมไปสู่อุยกวน	40
บทที่สาม กวนอูพลาดพลั้ง เล่าปี่ไต่คำโต	57
บทที่สี่ เสียงชีวิตกล่อมนายหญิง ช่วยสายเลือดสกุลเล่าคี่ขึ้นมา	72

บทที่ห้า	เล่าปีเสียดแผนบุกลั่วเชิง ขงเบ้งยกทัพหนูน้อโจ้ว	92
บทที่หก	ศึกตีเมือง ฮองซูเสียดชีวิต ฮกหลงแยกสามทัพกู้ภัย	105
บทที่เจ็ด	กลลวงทำลายด่านยึดเชิงตู	121
ท้ายหมวด		139
หมวดที่แปด	ผู้ศัตรูรอบทิศ	143
ต้นหมวด		144
บทที่แปด	อำนาจเก่าใหม่ปะทะกัน แบ่งสมบัตินิวเกิดศึก	148
บทที่เก้า	นโยบายแบ่งที่นา ผู้ศึกในงานเลี้ยงอ้อโจ้ว	171
บทที่สิบ	หวดเจ้งบีบข้าเก่าจนเกิดภัย อิทธิพลท้องถิ่นก่อกบฏ	189
บทที่สิบเอ็ด	เสียงเสนอผู้ทรงภูมิ เล่าปีไกรธกริ้ว	213
บทที่สิบสอง	ลอบกลับถิ่นเดิม เลือดล้างผู้ทรงอิทธิพล	239
บทที่สิบสาม	สยบผู้ทรงอิทธิพล ดึงใจราษฎรกลับคืน	268
บทที่สิบสี่	การปกครองยามกลียุคใช้ยาแรง	286
บทที่สิบห้า	กำปั้นเหล็กทุบผู้ทรงอิทธิพล	314
บทที่สิบหก	ขุนกวนลอบจู่โจมจึงโจ้ว ขงเบ้งแต่งตั้งเจียวอ้วน	333
บทที่สิบเจ็ด	จำใจสมานไมตรีเสียงตงด้านโจโจ สูญเสียดินแดน	353
ท้ายหมวด		374

หมวดที่สาม ชิงจงหยวน	379
ต้นหมวด	380
บทที่สิบแปด หลอมเหล็กสร้างอาวุธ วางแผนชิงฮั่นจง	386
บทที่สิบเก้า ลุกัดเหลียงรักษาแนวหลัง เล่าปี่ขอทัพหนุน	400
บทที่ยี่สิบ การรบครั้งประวัติศาสตร์ จูโจมตั้งจวินชาน	418
บทที่ยี่สิบเอ็ด ถอนเขี้ยวเสือ บีบโจโฉถอยทัพ	434
บทที่ยี่สิบสอง ทะลวงทางเข้าจงหยวน แผนใหญ่หลงจงเริ่มทอแสง	449
บทที่ยี่สิบสาม ญาติสนิทกลายเป็นคู่แค้น ไศกนาฏกรรมวีรบุรุษ	469
ท้ายหมวด	480
เกี่ยวกับผู้เขียน	483
เกี่ยวกับผู้แปล	484

หมวดที่หนึ่ง
สุขใจ

ต้นหมวด

ซุนฮกชอบพลาฟพลิกตัวบนเตียง เขายื่นมือออกไปจะคว้าเหยือกทองเหลืองบนโต๊ะหัวเตียง แต่เขายกไม่ไหว นิ้วมือปวกเปียกทำให้เหยือกหล่นโครมลงกับพื้น เขาหัวเราะตนเองอย่างเย้ยหยันแล้วเลิกพยายาม

หมันต์ของโซ่วซุนหนาวมาก ทุกแห่งหนมีแต่หมอก อากาศชื้นด้วยไอน้ำที่หนาวเหน็บ ทุกครั้งที่ลมดูเหมือนจะหนาวเย็นลงเรื่อยๆ ซุนฮกนึกไม่ถึงว่าตนเองจะตายในฤดูที่หนาวเหน็บนี้และเป็นการตายในต่างแดน

เสียงหวีดหวิวนอกประตูราวเรียกวิญญาณดังไม่หยุด ดูเหมือนจะเป็นเสียงลมแต่ก็คล้ายเสียงหวูดสัญญาณเดินทัพ ทั้งฮึกเหิมแลรันทศคล้ายซูดเกราะเป็อนเลือดที่ทึงกับพื้นท่ามกลางศัสตรา โจโยยกทัพบุกตงอู้อีกครา ลงใต้สู่หฺยูซวี เตรียมพร้อมแล้วสำหรับการศึกในวันนี้ บัดนี้ทางตะวันตกเฉียงเหนือมั่นคงแล้ว ซุนกวนซึ่งอยู่ตอนใต้ของฉางเจียงคือหนามยอกอกที่ใจต้องถอนออกให้จงได้ ครานี้ยกทัพสิบหมื่นออกจากเย่เจิง แยกเป็นทัพบกแลทัพน้ำออกจากตะวันออกลงสู่เหวหนานตั้งใจจะครองฉางเจียงให้จงได้

ครั้งนี้เขามีได้ร่วมไปกับกองทัพแลมิได้อยู่รักษาแนวหลัง กลับถูกทิ้งไว้ที่โซ่วซุน เมืองนี้เคยเป็นที่หลบฝังความฝันจะเป็นฮ่องเต้ของอ้วนสูดทุกตารางนิ้วของเมืองล้วนมีเสียงแผดร้องของผู้พ่ายแพ้ หรือว่าที่นี่จะเป็นที่ฝังกายของซุนฮกเอง

ราวเดือนเศษก่อนหน้านี้อาถูกส่งตัวไปเมืองเฉียว เปลือกนอกคือส่งเขาไปปลอบขวัญทหาร ในความเป็นจริงคือขับเขาออกจากเมือง

เย่เชิง เขากลายเป็นตัวถ่วงที่ผู้อื่นรังเกียจ ผู้อื่นเห็นว่าเขาเป็นตัวขัดขวางแต่ก็ไม่สะดวกที่จะฉีกหน้าตราบังๆ จึงได้แต่ถืบไปให้ไกล คนที่รังเกียจเขามีใช้ใครอื่น หากคือใจโง่

กับสิ่งที่ประสบในวันนี้อาจจริงเขามีได้รู้สึกเสียใจ เขารู้มานานแล้วว่าวันนี้ต้องมาถึงจนได้ ขอเพียงเขาร่วมงานกับใจโง่ต่อไปก็ต้องมีวันหนึ่งที่ต้องต่างคนต่างไป

ครานั้นเขาตัดสินใจทิ้งอ้วนเสี้ยวมาเข้ากับใจโง่เพราะเดิมทีเล็งเห็นว่าใจโง่อาจสำเร็จในการใหญ่ ใจโง่จะสามารถฟื้นฟูราชสำนักอันที่ง่อนแง่นและระบบที่หย่อนยานละเทะ แต่ขณะที่อิทธิพลของใจโง่ถึงขีดสูงสุด ความทะเยอทะยานที่ซ่อนไว้ในจิตใจก็กลืนกินความจงรักภักดีไปสิ้น เขาจะเป็นดวงตะวันที่เจิดจ้า จะยอมให้เหนือศีรษะมีตะวันอีกดวงได้อย่างไร

เพียงแต่ หากวันนี้ไม่เลือกใจโง่ จักเลือกผู้ใดเล่า?

เหล่าขุนศึกในกลียุคบ้างก็มุ่งหาผลประโยชน์เฉพาะหน้าโดยไม่ใฝ่ก้าวหน้า บ้างก็จับจ้องราชวงศ์บัลลังก์อย่างเปิดเผย เห็นเจตนาอย่างชัดเจนว่าอยากผลัดราชวงศ์ มีแต่ใจโง่ที่ห่วงใยได้ห้ำหั่น เขามีปณิธานแลกำลังในการปราบปรามความวุ่นวาย เขายินดีชูธงผู้ฟื้นฟูราชวงศ์อัน ยินดีต้อนรับฮ่องเต้กลับวัง ยินดีฟื้นฟูราชสำนัก แม้เขาจะไม่มีจิตซื่อสัตย์ภักดีอย่างแท้จริง แต่ก็เป็นทางเลือกทางเดียวของขุนฮกผู้อยากฟื้นฟูราชวงศ์อัน

ขุนฮกต้องการพึ่งพาความเหี้ยมหาญปรีชาของใจโง่ อาจบางที่ใจโง่เองก็รู้ว่าขุนฮกกำลังใช้สอยตน พวกเขาต่างวางเดิมพัน เดิมพันว่าความเชื่อมั่นนี้จะยืนยงได้นานเท่าใด และจะกลายเป็นชนวนเหตุสุดท้ายของการแตกคอกหรือไม่

ประตูเปิดออก ขุนฮกหันศีรษะไป เป็นขุนทวารคนในครอบครัวที่

ติดตามเขามาที่โซ่วซุน

“ท่านอัศวมหาเสนาบดีประทานอาหาร” ซุนกวางอุ้มกล่องแพรรเข้ามา

ซุนฮกประหลาดใจ เขาระลึกกระแสนลุกซึ้นนั่งพึมพำว่า “ท่านอัศวมหาเสนาบดีประทานอาหาร...” กล่องแพรรนั้นวางอยู่ข้างมือแล้ว เขาคิดแต่ได้เปิดออกคล้ายปมปริศนาที่แก้ไม่ตก เพราะยากที่จะเข้าใจ จึงลังเล

ซุนกวางลอบหน้า “นายท่าน คนมาส่งกล่องข้าวเมื่อครู่ถามว่าอาการป่วยของนายท่านหนักหนาไหม หากไม่เป็นอะไรมาก ท่านมหาเสนาบดีรอท่านอยู่ที่เหอฝเยย”

ในคำพูดซ่อนความนัย!

ซุนฮกฟังออก ขอเพียงเขายอมประนีประนอม ใจโง่ยังคงจะถือว่าเขาเป็นคนสนิทเหมือนเดิม แต่เขาจะประนีประนอมได้หรือ? เขาทำได้หรือ?

เขาถูกใจโจระแวงและปฏิบัติอย่างเย็นชา ล้วนเพราะตั้งเจียว¹ และพวกพิศมูตต่อราชสำนักว่าใจโง่มีความชอบใหญ่หลวงต่อราชวงศ์อื่น ขอให้ราชสำนักเลื่อนตำแหน่งเป็นอัศวมหาเสนาบดี ต่อให้คนตาบอดก็มองออกว่านี่เป็นการขอพระราชทานยศศักดิ์เสียที่ไหน หากเป็นก้าวแรกของการชิงบัลลังก์ชัดๆ ก่อนหน้านี้ในยุคหวังหมั่ง² ก็เคยเล่นละครบทนี้มาก่อน ใจโง่ก็แค่เลียนแบบหวังหมั่งเท่านั้น

¹ ตังเจ้า

² ซุนนางผู้เรืองอำนาจปลายราชวงศ์ฮั่นตะวันตก ชิงบัลลังก์ตั้งตัวเป็นฮ่องเต้ ตั้งราชวงศ์ซิน ต่อมาราชวงศ์ซินล่มสลาย เชื้อพระวงศ์ฮั่นแย่งราชสมบัติคืนได้ เป็นราชวงศ์ฮั่นตะวันออก

ซุนฮุกไม่พูดแล้ว เขาเปิดกล่องแพรรออกเบาๆ เสียง “แกร๊ก” คล้าย
แหวกความอึดอันในหัวอก ในกล่องจัดทำเป็นช่องๆ ด้วยไม้ลังรัก เป็น
ช่องทำขึ้นใหม่ยังมีกลิ่นรักจางๆ ด้วย แต่ตามช่องกลับว่างเปล่าเหมือน
ช่องอกที่ถูกควักล้วงไปจนหมดสิ้น

เขาจ้องดูช่องอาหารที่ไร้อาหารอย่างเงียบงัน สองมือสั่นเทา
ราวกับเป็นตะคริวยกขึ้นไม่ไหว เขาพยายามออกแรงจึงปิดฝาลงได้

“นายท่าน ท่านอัศรมหาเสนาบดีหมายความว่าอย่างไร หรือว่า
มิใช่ส่งอาหาร คนที่เอามาบอกผิดหรือ?” ซุนกวางเห็นแล้วก็แปลกใจคิด
ไม่ตก

ซุนฮุกกล่าวอย่างหนักแน่น “เจ้าออกไปก่อน ข้าเหนื่อยแล้ว”

ซุนกวางสงสัยเต็มอกแต่ไม่กล้าขัดคำสั่งจึงได้แต่ถอยออกไป

ซุนฮุกใช้สองมือกดกล่องแพรรไว้แน่นพลันหัวร่อออกมา ไม่รู้ว่าน้ำ
จากที่ไทรหยดใส่หลังมือของเขา กลายเป็นวงน้ำหลายวง เขารู้สึกว่
ตนเองคือไอ้จิ้งที่น้ำเศรำ

เดิมทีเขายังมีความเพ้อฝันที่น้ำเศรำ คิดว่าจากนี้ไปใจใคร่ทั้ง
เขาอย่างไม่เหลือวแลแล้ว เขาคงต้องใช้ชีวิตอย่างเศรำหมองอกตรม
ตลอดไป สุดท้ายเขาเดาผิด ผิดจนเลอะเทอะ

ที่แท้ใจใคร่ต้องการให้เขาตาย

ในเมื่อความเชื่อของสองฝ่ายมีทิศทางตรงกันตลอดไป ระหว่าง
พวกเขา่อมต้องมีฝ่ายหนึ่งที่แพ้พัน ถ้าเช่นนั้นก็ให้ความตายเป็นผู้
ตัดสินก็แล้วกัน

ตายเถิด ตายเถิด ตายเถิด...

เขาเคาะกล่องแพรร เสียงกลวงเปล่าคล้ายเสียงเร้งร่ำของความ
ตายเป็นพลังอันแรงกล้าที่เขาจะขัดขึ้นมิได้ เขาได้แต่ทุ่มตัวลงในเตาไฟ
แห่งความพินาศ ยอมแพ้ต่อผู้พันอีกฝ่าย

เขาล้มลงราวกับพอนไม้ที่ถูกตัด กล้องแพรนั่นหล่นลงจากเตียง จนแะอะอ้าไม้กั้นช่องก็กระเด็นออกไปคว่ำกับพื้นราวกับหมวกที่ถูกโยนทิ้ง

ซุนฮกตายแล้ว ตายไปท่ามกลางความหนาวเหน็บของเมืองไชวซุน วันนั้นทัพใหญ่ของโจโฉกำลังอยู่ระหว่างลงใต้ไปยูซวี เขาได้รับข่าว การตายของซุนฮกเพียงขานรับเบาๆ คำหนึ่งจากนั้นก็หงงหน้าขึ้น ม่าน ฟ้าขาวโพลนคล้ายใบหน้าก่อนตายของผู้ใด ขอบฟ้ามีควันจางๆ ลอย ผ่านคล้ายน้ำตาสายหนึ่งที่หลั่งโดยมิตั้งใจ

เขาพลันนึกถึงปีนั้นที่เหยียนโจว เขาถูกลิไป่บีบจนไม่มีทางออก เคยคิดจะไปเข้ากับอ้วนเสี้ยวทางเหนือหลายครั้ง ไปเป็นผู้เกาะกินที่ต้อง คอยดูสีหน้าผู้อื่น ซุนฮกเป็นผู้ที่พยายามเหนี่ยวรั้งไว้ ยามอัปจนปัญญา ซุนฮกถึงกับขู่เขาว่า “หากนายท่านไปเข้ากับอ้วนเสี้ยว ข้าจะลงใต้ไป เจียวจื่อและตัดขาดจากท่าน!”

“ตัดขาดจากท่าน” โจโฉนึกถึงคำนี้ก็หัวเราะคำหนึ่ง จับพลันนั้น น้ำตาถึงกับหลั่งไหลออกมา ราวกับมีเจตนาต่อต้านเขา

บทที่หนึ่ง

หนึ่งสี่อย่างกำลังหมุน กึ่งกลางความตายเป็นที่เสียเหมิงกวน

อันเขียนแต่เจี้ยนอานศกปีที่สิบเจ็ด จิงโจว

ฝนเหมือนน้ำตาสายน้อย ไปรยปรายไม่หยุดหย่อน ความอาดูร
นั้นหลังไหลมีวันหมดสิ้นยิ่งพาให้หนาวเหน็บ ฟากฟ้ามีแต่ความหม่นมัว
เมฆากองสุมกันราวป้อมปราการกลับมิได้ฉาบด้วยสีสันสดใส ก็มีรู้ว่า
หิมะจะตกเมื่อใด

อยู่ซีถอดหมวกกันฝนที่ประตู สะบัดหยาดฝนบนอาคารแล้วจึง
ผลักประตูเข้าไป พอเห็นสภาพข้างในถึงกับหัวเราะออกมา

จูกัดเหลียงกำลังเขียนหนังสืออยู่ที่โต๊ะสีหน้าเคร่งขรึมราวกับรูปปั้น
จูกัดกั้วฟูอยู่บนหลัง มีอีกหนึ่งชุดผ้าโพกหัวอีกมือเกาะพาเขาไว้ ปากยัง
ร้องเพลงเบาๆ แม้จะรบกวนขนาดนี้แต่จูกัดเหลียงยังคงมีสมาธิจดจ่อ
อยู่กับการพิจารณาหนังสือราชการ เสียงงอแงของเด็กหญิงคล้ายลม
ผ่านหู เพียงผ่านไปมีทั้งร้องรอยใดๆ ไว้

อยู่ซีทั้งโกรธทั้งขัน จึงดูว่า “ลูกกั้ว อย่าเอาแต่นัวเนียกับท่านพ่อ

ช่างไม่รู้จักความเอาเลย!” นางเดินเข้าไปจะอุ้มลูกแก้ว

จุกัดแก้วอแงเกาะปาของจุกัดเหลี่ยมไว้แน่น “ไม่ ไม่ จะให้ท่าน พ่อแบก!”

“ไม่เชื่อฟัง!” อยู่ซีหน้าเครียดลงแคะมือของจุกัดแก้วอย่างแข็งขัน ลากนางออกจากจุกัดเหลี่ยม “ไป ออกไปกับแม่ ท่านพ่อกำลังทำงาน อย่านไปกวนเขา!”

จุกัดแก้วไม่ยอม นั่งแหมะลงกับพื้น อยู่ซีจะฝืนลากนางไป นาง ร้อนใจจึงร้องให้จ่าตะโกนว่า “ท่านแม่เป็นคนไม่ดี แม่ไม่ให้อาอยู่ กับท่านพ่อ แม่ไม่ดี คนไม่ดีที่สุดคือแม่!”

จุกัดเหลี่ยมเห็นดั่งนั้นก็ใจอ่อน “เอาเถอะ ให้ลูกแก้วอยู่นี้แหละ อย่าน ร้อง”

อยู่ซีถลึงตาใส่เขา “เจ้าให้ทำย ลูก เด็กคนนี่ยิ่งโตก็ยิ่งไม่รู้มารยาท!” นางละมือ ใช้นิ้วจิ้มจุกัดแก้วอย่างแรง “ไป ไป ซี้เกียจยุ่งด้วยแล้ว!”

จุกัดแก้วလာเข้าสู่อ้อมอกของจุกัดเหลี่ยม ยังไม่ลืมตดพ้อว่า “แม่ เป็นคนไม่ดี!”

จุกัดเหลี่ยมกล่าวอย่างจริงจัง “ห้ามว่าแม่ไม่ดี รู้ไหม?” เขาอุ้มจุกัดแก้วขึ้นนั่งแล้วส่งพัดขนนกให้ “เฮ้อ! เอาไปเล่น”

ใบหน้าของจุกัดแก้วยังเปื้อนน้ำตาแต่ก็ยิ้มออกมา นางวางท่าโบกพัดไปมา โคลงศีระชะแลดูผู้เป็นแม่อย่างได้ใจ

อยู่ซีไม่สนใจนาง กลับนำม้วนแพรขาววางบนโต๊ะ “ภาพร่าง เสร็จแล้ว เจ้าดูสิ”

จุกัดเหลี่ยมดีใจวางพู่กันลงแล้วคลี่ม้วนแพรออก ทับสี่มุมไว้ ที่แท้ เป็นพิมพ์เขียวของรถชักน้ำ เขาพิจารณาอย่างละเอียด “วิเศษจริง ดีมาก ดีมาก จะสั่งให้ทุกหมู่บ้านของจิงโจวเอาไปทำ เช่นนี้จะทำให้กำลังการ เพาะปลูกเพิ่มขึ้น!”

อุ้ยซีก็กล่าวอย่างยิ้มแย้ม “ทำงานให้เจ้าเจ้าจะขอบคุณข้าอย่างไร?”

“สูหยินจะให้ข้าขอบคุณอย่างไร?” จุกัดเหลียงก็ยิ้มแย้ม

อุ้ยซีเอียงหน้าคิดดู “เอาเจ้าตัวเล็กมานี้ วันนี้ข้าต้องจัดการนางสักที!” นางกะพริบตาใส่จุกัดเหลียงราวเด็กน้อย พลันผุดลุกขึ้นฉวยโอกาสที่จุกัดกั้วไม่ทันระวังก็อุ้มนางขึ้นแล้วเดินออกไป ไม่ว่าจุกัดกั้วจะร้องกระจองอแงอย่างไรก็ทำหูทวนลม พานางออกไปจนได้

จุกัดเหลียงอดยิ้มไม่ได้ เหยหน้าขึ้นก็เห็นชีวหยวนเข้ามา ข้างหลังยังตามมาด้วยกวนอูแลเตียวหุย

“กุนซื่อ!” ทั้งสองทักทาย จุกัดเหลียงวางพู่กันลงลุกขึ้นต้อนรับ ชิวหยวนรู้ว่ามิธุระสำคัญจึงเลื่อนเบาะนั่งให้กวนอู เตียวหุยนั่งลง ส่วนตนเองออกไปแล้วจับประตู

กวนอูล้วงข้าวตอกขบหนึ่งออกจากอกเสื่อวางบนโต๊ะจุกัดเหลียง “ตงอูมีข่าวด่วนมา แจ้งว่าโจโฉยกทัพลงใต้มุ่งสู่หุยซวี ขอให้พวกเราส่งทัพไปหนุน”

จุกัดเหลียงพลิกดูข่าวศึก นั้นเป็นซีฝูเขียวที่ติดชนก ตรวณึกถูกแกะออกแล้ว เป็นหนังสือขอกำลังหนุนจากซุนกวนจริงๆ ร้องขอให้พันธมิตรร่วมต้านโจโฉ

“จะช่วยไหม?” เตียวหุยถาม

จุกัดเหลียงครุ่นคิด “ประการหนึ่งเพื่อไมตรีของพันธมิตร อีกประการหนึ่งเพื่อด้านโจโฉลงใต้ รักษาที่มั่นของฉางเจียงไว้ ตามเหตุผลแล้วควรช่วย”

เตียวหุยกล่าวว่า “เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ควรส่งเรือเร็วเร่งไปช่วยตงอู”

จุกัดเหลียงกลับมีริบร้อนตัดสินใจ เขากล่าวซ้ำๆ ถึงอีกเรื่องหนึ่ง “นายท่านเข้าเสฉวนหนึ่งปีแล้ว ได้แต่สูมกำลังไว้ที่ด้านเสียเหมิงกวน โดยตลอด ด้านเหนือออกฮั่นจงมิได้ ด้านใต้ก็ลงสู่เฉิงตูมิได้ กำลังพล

สามหมื่นถูกกักไว้ที่ด่าน พวกเราก็อยู่ไกล ไม่ทราบว่สถานการณืของ นายท่านเป็นอย่างไร?”

กวนอูก็ขมวดคิ้ว “วันก่อนพี่ใหญ่มีจดหมายมา บอกว่าเล่าเจี้ยง เร่งเร้าหลายครั้งให้ขึ้นเหนือไปปราบเตียวล่อ พี่ใหญ่อ้างว่กำลังจัดทัพ ผลักไล่ไปหลายครั้ง แต่ก็มีวิธีที่ดีในระยะยาว จะอย่างไรท่านก็อยู่ใน เขตอิทธิพลของผู้อื่นและชุงธงว่าจะช่วยผู้อื่นกำจัดภัยพาล หากวันข้างหน้าอีกฝ่ายระแวงขึ้นมาก็คงยากที่จะจัดการ”

จูกัดเหลียงถอนใจ “นายท่านคงถือด้านเสียเหมิงกวนเป็นเมือง ชินเหยอีกเมืองแล้ว”

แม้จะไม่พูดจนหมดเปลือก แต่กวนอูเดียวหุยกั้เข้าใจความนัยแล้ว ครานั้นเล่าปี่พักพิงที่จิงโจว ถูกเล่าเปียวส่งไปรักษาชินเหยเป็นด่านหน้า คอยด้านโจโจ แม้จะเป็นการช่วยรักษาชายแดนให้ผู้อื่น แต่เล่าปี่กลับ ตั้งอกตั้งใจดูแลราษฎรชาวชินเหยเป็นอย่างดี พฤติกรรมทรงคุณธรรม แลเปิดกว้างในการรับผู้มีความรู้ความสามารถไว้ใช้สอย บรรดาผู้ทรง ภูมิแถบจึงเชียงจำนวนนับไม่ถ้วนที่เลื่อมใสในชื่อเสียงจึงมาสวมักัด ใจทำให้เล่าเปียวเกิดความระแวง ในที่สุดหลังเล่าปี่ได้เป็นเจ้าเมืองจิงโจว ชาวจิงเชียงที่เคยได้รับพระคุณต่างพากันมาร่วมด้วย จึงทำให้เล่าปี่มี รากฐานที่มั่นคงในจิงโจว บัดนี้เขาใช้วิธีเดียวกันกับอี่โจว คิดจะสร้าง พระคุณก่อนเพื่อรวมใจคน จากนั้นค่อยๆ กัดกร่อนรากฐานของอี่โจว เพื่อเตรียมการสำหรับการครอบครองในวันหน้า

“ถือเป็นชินเหย?” เตียวหุยส่ายหน้า “มันคนละเวลาสถานการณ์ ย่อมต่างกัน ครานั้นอยู่ในฐานะอาคันตุกะของจิงโจว พักพิงในที่เล็กๆ ย่อมค่อยเป็นค่อยไปได้ บัดนี้เป็นการรับอาสาปราบขบถ การศึกถือ ความรวดเร็วเป็นสำคัญ ต้องรีบเผด็จศึกโดยเร็วจะชักช้าไม่ได้ หากเขา ไม่เคลื่อนไหว นานเข้าผู้เป็นนายจะยอมหรือ? หากพี่ใหญ่ใช้แผนเดิม

ก็เหลวไหลเกินไปแล้ว!”

แม้เตียวหุยจะเป็นคนหยาบกร้าน แต่ความเห็นของเขามักตรงประเด็นที่สุด จู๊ดเหลียงแลดูเตียวหุยแวบหนึ่ง นึกชมเชยในใจจึงกล่าวว่า “เอ็งเด็กพุดตูดต้อง!”

เตียวหุยกัดฟันกรอด “ตามความเห็นของข้า ต้องฉีกหน้ากันแล้ว นำทัพบุกมันให้พินาศไปเลย ยึดอิ้วมาเสีย!”

กวนอุก็กล่าวว่า “หากตอนแรกให้ข้ากับเอ็งเด็กเข้าเสฉวนพร้อมกับพี่ใหญ่ ป่านนี้อิ้วจิวก็อยู่ในมือเราแล้ว บัดนี้กลับชักข้าอิ้วอิ้วผ่านไปเป็นปีแล้วยังมัวแต่จัดทัพอยู่ที่เสียเหมิงกวน ผู้อื่นจะเชื่อหรือ?”

จู๊ดเหลียงถอนใจกล่าวว่า “ท่านแม่ทัพทั้งสองรู้จักนายท่านดีกว่าข้าพเจ้า นายท่านเป็นเจ้านายผู้ทรงเมตตาธรรม ถูกพินชนาการไว้ด้วยคุณธรรม ตัดใจไม่ได้ที่จะแย่งดินแดนของคนแค่เดียวกัน”

เตียวหุยกล่าวอย่างเสียตายว่า “ข้าฟังมาว่าตอนพี่ใหญ่เข้าเสฉวนใหม่ๆ เคยพบกับเล่าเจี้ยงที่อำเภอฝูเสี้ยน คุนซื่อบังเคยเสนอให้ลอบจู่โจมเล่าเจี้ยงขณะนัดพบครานั้นแลยึดอิ้วจิวเสีย พี่ใหญ่ถึงกับปฏิเสธอย่างเด็ดขาด โอกาสอันดีนี้สูญเปล่าไปอย่างน่าเจ็บใจ!”

จู๊ดเหลียงหวนนึกถึงก่อนที่เล่าปี่จะไปเสฉวน เขาเคยเตือนไว้ว่าควรตัด दिलใจให้ตัด दिलใจ อย่าได้เสียโอกาสเพราะความใจอ่อน แต่เล่าปี่กลับเป็นผู้มีเมตตาธรรมมาแต่กำเนิด แม้จะรู้ว่าการตัด दिलใจอย่างไร้ไมตรีจะมีส่วนช่วยเหลือในการใหญ่ของตน แต่ยามปฏิบัติขึ้นมาจริงกลับชอบอะลุ่มอล่วย แม้เขาจะไม่เห็นด้วยกับการให้เล่าปี่พ้อเข้าบ้านผู้อื่นก็แย่งรวงรัง แต่ก็รู้สึกท้อใจกับการที่เล่าปี่เอาแต่ถือคุณธรรมจนเสียโอกาสไปหลายครั้ง กับเจ้านายที่มากด้วยหลักการคุณธรรมนี้ จู๊ดเหลียงเองก็จนใจ

จู๊ดเหลียงกล่าวเสียงหนัก “นายท่านสุ่มทัพที่เสียเหมิงกวน อาจ

เพราะท่านเองก็จนปัญญา เดินหน้าไม่ได้ถอยหลังก็ไม่ได้ หากยืดเวลาออกไปคิดจะหาโอกาสก่อการก็ยากแล้ว!” เขาหยิบข้าวตึกเคาะเบาๆ “ข้าพเจ้ามีความคิดหนึ่งมีทราบแม่ทัพทั้งสองท่านจะเห็นด้วยหรือไม่?”

กวนอูแลเตียวหุยมองดูจูกัดเหลียงแล้วตะแคงหูฟัง

จูกัดเหลียงหยิบข้าวตึกขึ้นมา สายตากวาดดูตัวอักษร “นำข้าวตึกขอกำลังหนุนนี้ส่งไปให้นายท่าน บอกนายท่านว่าการศึกที่ฉางเจียงคับขัน ตงऊขอให้ไปหนุนด่วน ขอให้นายท่านตัดสินใจ”

กวนอูงงัน “นี่หมายความว่าอย่างไร?”

จูกัดเหลียงแหวดตาเจิดจ้า “ให้นายท่านใช้เป็นเหตุผลในการออกจากเสี้ยเหมิงกวน!”

กวนอูกับเตียวหุยมองตากัน พวกเขาล้วนเป็นขุนพลที่กล้าศึกมานานจึงเข้าใจเจตนาของจูกัดเหลียง กวนอูกล่าวทันทีว่า “ดี เอาตามข้อเสนอของกุนซื่อ ข้าจะรีบแต่งจดหมายถึงพี่ใหญ่จะส่งไปให้ด่วนที่สุด!”

เขาเก็บข้าวตึกม้วนนั้นแล้วรีบออกไปพร้อมกับเตียวหุย

จูกัดเหลียงกลับคล้ายยังมีได้หลุดจากปัญหาที่ตั้งมือ เขาจมอยู่ในความคิดนานสงวน เขาแลเห็นพัดขนนกที่ถูกจูกัดกั้วทิ้งไว้กับพื้น จึงก้มลงหยิบ ขนนกวิ่งไปสองอัน เขาพลันได้คิดจึงหักขนนกออกเป็นหลายชิ้นแล้วจัดวางเป็นรูปปากว่าบนโต๊ะ ถึงกับปรากฏเป็นกวีอักษรคำว่า “อู๋น”

จูกัดเหลียงอึ้งไปพึมพำว่า “ลมฝนผสมโรง อสุณีบาดสายฟ้า สะท้อนขวัญเป็นลักษณะอันตราย ตกในที่อับแล้ว”

ความหวาดหวั่นโยหนึ่งคล้ายตัวหนอนที่เย็นเยียบไต่จากสันเท้าขึ้นมาช้าๆ วนเวียนอยู่ที่ทรงอกเนิ่นนาน สุดท้ายก็เข้าไปในหัวใจ

เหมันต์ของเสี้ยเหมิงกวนมีแต่ท้องทุ่งที่ว่างเปล่า ขุนเขาแมกไม้ขาว

โพลนไปหมด ลมหนาวโชยมาจากช่องเขาพัดสู่ประตูด่านแล้วก็มียอมาจากไป

ด่านเสียเหมิงกวนขึ้นกับแคว้นจื่อถงจวิน ลำน้ำไปสูยกับแม่น้ำเจียหลิงเจียงบรรจบกันในที่นี้ ทวนแม่น้ำไปสูยขึ้นไปก็จะถึงด่านสำคัญคือไปสูยกวน หากทวนแม่น้ำเจียหลิงขึ้นไป ก็จะถึงด่านหยางผิงกวนซึ่งเปรียบเสมือนคอกหอยของปาสูหรือเสฉวน เส้นทางเข้าออกปาสูคือเงินซางเต้ากับจินหนิวเต้าก็บรรจบ ณ ที่นี้ เส้นทางเงินซางเต้าวกวนอ้อมไปไกล กลับเพราะมีลำน้ำเจียหลิงเจียงจึงสะดวกต่อการคมนาคมทางน้ำ ทวนน้ำสามารถไปจรดลำน้ำเว่ยสูย ตามน้ำจะเข้าสู่ล่งจงทางตะวันตกของเสฉวน อำเภอจวีเสี้ยนที่อยู่ตอนกลางของลำน้ำเจียหลิงเจียงคือชุมทางการขนส่งทางน้ำของราชการ โภคปัจจัยเข้าออกอ้อโจวมักต้องแวะขนถ่ายในที่นี้ ส่วนเส้นทางจินหนิวเต้าบุกเบิกในสมัยราชวงศ์ฉินบนจรดที่ราบลุ่มฮั่นจง ล่างจรดเจี้ยนเก้อ นับแต่สมัยฉินเป็นต้นมา จากฮั่นจงเข้าเสฉวนโดยทั่วไปจะใช้เส้นทางสายนี้

เสียเหมิงกวนเป็นด่านสำคัญที่เชื่อมต่อระหว่างฮั่นจงกับเสฉวนตอนกลาง ห่างออกไปทางตะวันตกเฉียงใต้ยึดลิ้งก็คือเจี้ยนเก้อ นักการทหารมักกล่าวว่า หากจะรักษาเจี้ยนเก้อที่เป็นประตูของอ้อโจว ก็ต้องรักษาเสียเหมิงกวนให้ได้ก่อน ท่ามกลางขุนเขาตระหง่านเงื้อมของเสฉวนชัยภูมิที่เป็นด่านสำคัญมีหลายแห่ง แต่เสียเหมิงกวนคือชัยภูมิสำคัญที่สุด กองทัพสามหมื่นของเล่าปี่ที่จะยกไปปราบเตียวล่งก็ตั้งพลอยู่ ณ ที่นี้

หลังเล่าปี่เข้าเสฉวนแล้วก็ได้พบกับเล่าเจี้ยงที่มารอรับอยู่ที่อำเภอฝูเสี้ยน ทั้งสองร่ำสุรากันหลายวันผูกความสัมพันธ์ฉันพี่น้อง จากนั้นก็ขึ้นเหนือสู่เสียเหมิงกวนทำที่ว่าจะยกขึ้นเหนือไปตีเตียวล่ง หนึ่งปีมานี้เล่าเจี้ยงส่งรถรา เครื่องกลแลยุทธปัจจัยนับมิถวนมาที่เสียเหมิงกวนกองอยู่ในเมืองเต็มไปหมด เป็นการตอบแทนอาคันตุกะผู้ทรงเกียรติจาก

จิตใจ ขณะเดียวกันก็เป็นการเร่งเร้าเล่าปี่ให้ช่วยปราบศัตรูทางเหนือ
ของตน

แต่เล่าปี่ทำทองไม่รู้ร้อน ทุกครั้งที่เล่าเจี้ยงเร่งรัดมา หากมีใ
กล่าวว่าเป็นมาถึงใหม่ๆ เหล่าทหารยังมีคุ่นชินกับภูมิอากาศ ก็จะบอก
ว่าเดี๋ยวล่อมีกำลังกล้าแข็งจะประมาทมิได้ จำต้องวางแผนให้รอบคอบ
เขาเองก็มีแผนที่ดีซึ่ง ขณะเดียวกันก็ขัดแย้งในตัวเอง ทางด้านหนึ่ง
แบกภาระด้านคุณธรรมไว้ อีกด้านหนึ่งก็หวังว่าจะมีโอกาสผันแปร หาก
สามารถครอบครองอู่โจวได้โดยไม่ถูกตำว่าละเมิดคุณธรรม ก็จะเป็น
ผลลัพธ์ที่งดงามที่สุดสำหรับเขา ความจริงแล้วเล่าเจี้ยงเองก็มีลูกคิด
ของตนเอง แม้เขาจะส่งยุทธรบัจฉัยมากมายให้เล่าปี่แสดงให้เห็นว่าให้
ความสำคัญแลหวังพึ่งพา แต่เขากลับลุ่มก้ำลึงไว้ที่ด่านไปสู่นกวนตวน
เหนือของเสียเหมิงกวน โดยมีแม่ทัพใหญ่ เอียวหวย¹ แล โกอาย² เป็น
ผู้นำทัพ อ้างว่าให้เล่าปี่ใช้สอยแต่กลับนำแคลงใจว่าคงมาคอยสอดส่อง
มากกว่า

และแล้วก็เพราะเล่าเจี้ยงตั้งทัพไว้ที่ไปสู่นกวนจึงทำให้เล่าปี่ยังมี
กล้าเคลื่อนไหวอย่างวู่วาม หากเขาต้องการให้เล่าเจี้ยงวางใจโดยนำทัพ
ขึ้นเหนือสู่ฮั่นจง ก็จำต้องข้ามด่านไปสู่นกวนให้ได้ แต่ถ้าเขาทำเช่นนี้
จริงทางถอยก็จะถูกตัดขาด หากยามใดถูกกักไว้นอกประตูอู่โจวก็จะลง
จากหลังเสือไม่ได้ ถ้ารบชนะเดี๋ยวล่อก็ตีไป หากรบแพ้แม้แต่จะกลับใจ
โจวก็ยังทำมิได้

เห็นได้ชัดว่านี่เป็นการค้าขายขาดทุน ต่อให้เขาทรงคุณธรรม
เพียงใดก็ยังคงไม่ยอมขาดทุนย่อยยับ แต่หากไร้การเคลื่อนไหวเอาแต่

¹ หยางไหว

² เกาเฟ่ย

รออยู่ที่เสี้ยเหมิงกวนวันแล้ววันเล่า เล่าเจียงก็จะระแวงมากขึ้นทุกทีและจะตัดทางถอยของเขาเช่นเดียวกัน โดยจะกักเขาไว้ในดินแดนปาสุที่อันตราย จะอย่างไรเขาก็อยู่ในถิ่นของผู้อื่นบงการอะไรไม่ได้ แต่กลับไม่สามารถฉีกหน้ากับเล่าเจียงปะทะกันด้วยศัสตราวุธ จึงได้แต่จมอยู่กับด้านอย่างแข็งขัน ลากไปได้วันหนึ่งก็ถือว่าวันหนึ่ง

ยามนี้บังทองยืนอยู่บนประตูเมืองเสี้ยเหมิงกวน รอบข้างเป็นทิวเขาสลั้บซับซ้อน หุบเหวผาชันมากมาย ชัยภูมิอันตรายอย่างยิ่ง แต่การถูกกักอยู่ในระยะยาวกลับรังแต่จะกลายเป็นเสื่อติดจั่นทำอะไรไม่ได้ นานเข้าก็จะทำให้กองทัพหมดขวัญกำลังใจ

ยืนอยู่ในชัยภูมิสำคัญนี้ บังทองกลับหน้านี้ว่คิ้วขมวดถอนใจครั้งแล้วครั้งเล่า นับแต่เขาเข้าเสฉวนเป็นต้นมาเคยเสนอต่อเล่าปี่หลายครั้งให้จัดทัพเบาไปจู่โจมเชิงตู เล่าปี่กลับปฏิเสธว่าตัดใจไม่ได้จึงพลาดโอกาสอันดีไปไม่รู้กี่ครั้ง ทำเอาเขาร้อนใจแทบจะอยากนำทัพเองไปจู่โจมเล่าเจียง ใ่วให้ได้อัใจอยู่ในมือก่อนค่อยมาขอมาต่อเล่าปี่

ใต้ด่านมีม้าเร็วตัวหนึ่งควมมา คนบนหลังม้าเป็ยกโขกด้วยน้ำค้างดูเหมือนจะเดินทางมาไกลมาก เขาแหงนหน้าตะโกนบอกทหารรักษาด่าน “ข่าวด่วนจากจิงโจว!”

ทหารรักษาด่านกั้มดูก็รีบสั่งให้เปิดประตูเมือง ผู้นำสาส์นก็ตบม้าวิ่งเข้าด่านเสี้ยเหมิงกวน

บังทองรู้ว่ามึเรื่องใหญ่แล้วจึงรีบลงจากเชิงเทิน ก็มีทหารนำจดหมายมาให้จริงๆ ผู้นำสาส์นแม้แต่เหงื่อก็ไม่ปาดกล้าวอย่างเร่งร้อนว่า “กุนซื่อ ข่าวศึกจิงโจว!”

บังทองรีบรับมา เห็นจดหมายมีชนนกติดอยู่แสดงว่าเป็นหนังสือด่วนที่สุด เขาไม่รอช้ากระโจนขึ้นม้ารีบนำไปให้เล่าปี่

เขาลงจากม้าที่ประตูที่พักชั่วคราวของเล่าปี่ที่เสี้ยเหมิงกวน เพิ่ง

เข้าประตูจวนกลับเห็นฮักจุ่นแม่ทัพกลางนำทหารสิบกว่านายเดินออกมา ฮักจุ่นเป็นคนตัวสูงมาก สะอาดหมดจดราวกับต้นไผ่สีขาว เป็นแม่ทัพ ฝ่ายบู๊ที่กล้าหาญชาญชัยแท้ๆ กลับทำให้ผู้คนคิดว่าเป็นข้าราชการฝ่ายบุ๋น

“กุนซื่อ!” ฮักจุ่นยิ้มแย้มพลางคารวะ

บั้งทองเห็นเขาอยู่ในชุดออกศึก ที่ไหล่ยังสะพายคันเกาทัณฑ์ไว้ ด้วย “จั้งเหมี่ยว¹ จะไปไหนใด?”

ฮักจุ่นยิ้มแย้มกล่าวว่า “นายท่านจะเลี้ยงบิรวารตอนค่ำ จึงจะไป ดูแถวภูเขาเผื่อจะล่าได้สัตว์อะไรมาบ้าง”

บั้งทองร้องอ้อแต่ทอถอนใจ ทหารจึงใจวมาอยู่ที่เสียเหมิงกวน วันๆ ไม่มีงานทำนอกจากฝึกทัพบตามเวลาแล้วก็มักไปล่าสัตว์ในภูเขา หรือไม่ก็กินเลี้ยงกับเล่าปี กลับไม่รู้ว่เลี้ยงฉลองอะไรกันนักหนา นายทัพเยี่ยงฮักจุ่นไม่มีโอกาสแสดงฝีมือสร้างผลงานในสนามรบ จึงได้แต่ไป สู้กับสัตว์ป่าเพื่อสัมผัสรสชาติการต่อสู้ในสมรภูมิ ใช้ความสามารถไม่ ถูกที่เอาเสียเลย

ฮักจุ่นประสานมือต่อบั้งทองแล้วนำทหารออกไป

บั้งทองมีความในใจก็ไม่รีรอรับเข้าไปข้างในทันที ยังไม่ทันจะถึง ห้องรับแขกด้านในกลับได้ยินเสียงหัวเราะของเล่าปี ที่แท้เล่าปีไม่อยู่ใน บ้าน เขานั่งอยู่ที่ศาลาลานบ้าน กำลังเดินหมากกับฮองต้ง²

ฮองต้งเดินหมากแย่มาก ครึ่งกระดานหลังพายแพ้อย่างหมดรูป ร้อนใจจนเกาคางเกาหู อยากถอนเม็ดหมากคืนก็เกรงว่เล่าปีจะหาว่า ซี้โกง มือคืบเม็ดหมากไว้เนิ่นนานยังคงไม่ยอมวางลง ทุกครั้งที่จะวาง หมากก็พลันคิดได้ว่ไม่ถูกจึงยกขึ้นอีกลังเลอยู่นานสองนาน

¹ ชื่อรองของฮักจุ่น

² หวงจง

เล่าปีเร่งเร้า “รีบวางหมาก เจ้าเป็นนายทัพคนนับหน้า การตัดสินใจในสนามรบต้องตัดสินใจชั่วพริบตา จะเดินหมากที่ดูโน่นดูนี่ จะใช้ได้อย่างไร” ฮองตั้งหน้านิ้วคิ้วขมวด “นายท่าน การรบกับการเดินหมากมันคนละเรื่องกัน การรบต้องตัดสินใจอย่างกล้าหาญ แต่การเดินหมากต้องวางกลยุทธ์ให้รอบคอบ เดินก้าวหนึ่งต้องคิดไปอีกสิบก้าว ช่างยากจริงหนอ”

เล่าปีหัวร่อ “เจ้ามันไม่เอาไหน ถ้าไปเดินกับมือชั้นครูอย่างขงเบ้ง คงเสียจนหมดตัว เคราะห์ดีที่มาเจอกับข้า ข้าว่าเล่าเหยียนเต็กฝีมือเดินหมากชั้นแล้ว คิดไม่ถึงว่าอันเชิง¹ จะแย่ยิ่งกว่า!”

เขาหัวเราะพลาญคว่าเม็ดหมากดำในกล่องโยนลงกราวใหญ่ พลันแลเห็นบังทองเดินมาจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ชื่อหยวน ท่านรีบมาสอนอันเชิง เจ้านี้ฝีมือแย่มาก หมากกระดานหนึ่งเดินตั้งสองชั่วยามกว่า เขาหลงแล้วล้งเลอีกจนเลอะเทอะไปหมด!”

บังทองไร้อารมณ์สุนทรีย์นี้แม้แต่น้อย เขายืนจดหมายให้ “นายท่าน ข้าศึกจากจิงโจว”

เล่าปีหยุดยิ้ม เขาแกะดินผนี้ก จดหมายมีสองฉบับ ฉบับหนึ่งเป็นจดหมายจากตงอู่ที่ส่งถึงจิงโจวขอกำลังหนุน อีกฉบับเป็นลายมือของกวนอู แผ่นไม้ไผ่ทั้งสองอยู่ในอุ้งมือเขาจึงอ่านอย่างตั้งใจ จดหมายถึงกับกลายเป็นหนักอึ้งคล้ายความในใจที่ถมทับ เขาส่งต่อให้บังทองแลของตง

“ใจฉุยยกทัพใหญ่ลงใต้ เจียงตงขอความช่วยเหลือ หุ่นเตียงขอให้ข้าตัดสินใจ” เล่าปีร้องเซอะ “เจ้ารองนี้ การศึกเป็นเรื่องด่วน พันธมิตรมาขอความช่วยเหลือก็ยกทัพไปช่วยแล้วกัน ถึงกับต้องมาถามข้าด้วย”

¹ ชื่อรองของฮองตั้ง

บั้งทองถือจดหมายครุ่นคิด เขาอ่านจดหมายของภวนอุหลายตลบ
โนใจเริ่มเห็นเค้าลางอย่างชัดเจน เขากล่าวอย่างดีใจ “นายท่าน จิงโจว
ช่วยคลายสถานการณ์ให้เรา!”

เล่าปีประหลาดใจ “คลายอย่างไร?”

บั้งทองกล่าวว่า “พวกเราถูกกักอยู่เสียเหมิงกวน เดินหน้าเข้าฮั่นจง
มิได้ ถอยหลังไปเจิงตุก็มีได้ ด้านเหนือยังมีทัพที่ไปสูยกวนคอยคุมเชิง
ด้านใต้มีเจ้านายที่เดาใจยากที่เจิงตุ นายท่านก็เชื่อว่าจะไปตีเตียวล่อจริง ๆ
พวกเราอยู่ที่เสียเหมิงกวนเพิ่มขึ้นวันหนึ่ง เจ้าของบ้านก็ระแวงมากขึ้น
ส่วนหนึ่ง ยามเดินหน้าถอยหลังมิได้เช่นนี้ก็เช่นเดียวกับกระดานหมาก
คราคับขัน หากจะคลี่คลายก็ต้องทะเลวงวงล้อมมหาทางออกอีกทาง!”

เล่าปีเริ่มเข้าใจ “ท่านหมายความว่า พวกเราควรรอคอยข้ออ้างว่า
ตงจู้ขอความช่วยเหลือเพื่อออกจากเสียเหมิงกวนหรือ?”

บั้งทองพยักหน้า “ถูกต้อง”

“ไปจากเสียเหมิงกวน” เล่าปีลังเล “ก็เท่ากับจะแย่งชิงกับเล่า
จี้วี่¹ นี่จะเหมาะหรือ?”

ถึงคราวจำต้องบีบให้เจ้านายผู้ถูกคุณธรรมเคียวกรำจนสูญเสียด
จิตเจตนาก่อการใหญ่ให้กลับสู่หนทางที่ควรเป็นในให้จงได้ บั้งทองจึง
กล่าวอย่างขาดฉานว่า “นายท่านผู้สุดสำหรันำทัพรอนแรมเป็นพันลี้
สู้อัใจเพื่อการใด หรือจะช่วยเล่าเจียงปราบเตียวล่อจริง? หากเพื่อ
ปราบศัตรูของคนแต่เดียวกันเช่นนี้ ไยนายท่านต้องสมกำลังอยู่ที่เสีย
เหมิงกวน? หากมิใช่แล้วมีความจำเป็นอย่างไรต้องมาอยู่ต่างแดน ทั้ง
บ้านเมืองของตนเองสู่ฟุ้งร้าง? นายท่านวิตกว่าจะเป็นการแย่งชิงกับคน
แต่เดียวกัน แต่นายท่านได้รับบุญที่ปัจจัยจากผู้อื่นมากมายกลับตั้งทัพไว้

¹ ชื่อรองของเล่าเจียง

ไม่ขยับ แล้วมีเกรงว่าต้องฉีกหน้ากันหรือ?”

เล่าปี่ฟังจนสะท้าน แต่หลักคุณธรรมยังคงคล้ายต้นไม้สูงใหญ่ที่งอกรากในจิตใจ จะขุดรากถอนโคนง่าย ๆ ได้อย่างไร เขาจึงขมวดคิ้ว แล้วถอนใจอย่างกัลลัคลุ่ม

สองต่งจึงช่วยพูด “นายท่าน หากต้องตัดสินใจแล้วไม่ตัดสินใจ จะต้องยุ่งยากแน่ อีกอย่างการตั้งกำลังไว้ที่เสียเหมิงกวนต่อไปจะทำให้กำลังใจของทหารลดลง หากเกิดการสู้รบคงมิเป็นผลดีแน่”

เล่าปี่กุมมืออย่างกระวนกระวาย เขารู้ดีว่าเป้าหมายแท้จริงในการที่ตนเองเข้าสู่โจโฉนั้นก็เพื่อยึดครอง เขาแค่นใจในความโลเลไม่เด็ดขาดของตน กัดฟันกรอดกลืนความเมตตาแลอ่อนแอลงไปสิ้น “แล้วควรทำอย่างไร?”

บั้งทองฟังออกว่าเขาเริ่มหวั่นไหวแล้วจึงกล่าวอย่างจริงจังว่า “ข้าขอเสนอสามแผน ขอนายท่านโปรดพิจารณา!”

“ชื่อหยวนโปรดว่ามา” เล่าปี่กล่าว

“แผนแรกคือ ลอบคัดเลือกทหารที่มีฝีมือจู่โจมเชิงตุยามคำคืน เล่าเจี๋ยมีใช้คนเจนศึกแลมิได้เตรียมพร้อม พothพของเราไปถึงก็จับสิ้น!”

เล่าปี่หยิบเม็ดหมากเม็ดหนึ่งออกจากกล่อง “ขอทราบแผนสอง!”

“แผนสองคือเอี้ยวห้วยและโกภายคุ่มกำลังรักษาด่าน เป็เลือกนอกบอกว่าให้นายท่านใช้สอยแต่ความจริงคือสายลับของเล่าเจี๋ย ฟังมาว่าเคยมีผู้เสนอต่อเล่าเจี๋ยหลายครั้งขอให้จับนายท่านกลับจิตใจ บัดนี้ข่าวศึกจากจึงใจแจ้งว่ามีเรื่องด่วนต้องยกทัพกลับไป นายท่านควรแสดงเจตจำนงนี้แลทำให้จัดแจงข่าวของ สองคนที่ว่านี้ทั้งขึ้นชมในชื่อเสียงของนายท่านแลยินดีที่นายท่านจะจากไป ย่อมจะมาเยี่ยมด้วยตนเอง นายท่านควรถือโอกาสจับตัวไว้แล้วยึดกองกำลังเสียมุ่งสู่เชิงตุ”

เล่าปี่กำเม็ดหมากไว้แน่นไม่ยอมวางลง กลับถามว่า “แล้วแผน

สามเล่า?”

“แผนสามคือ ถอยกลับเมืองไปตั้งมั่นที่จิตใจต่อไปเพื่อเตรียมการ”

สามแผนอธิบายจบแล้ว เล่าปียังคงมิได้คลายเม็ดหมากในมือ สีหน้าเคร่งเครียดไม่พูดไม่จาอยู่เนิ่นนานเขาดูไม่รีบร้อนที่จะตัดสินใจกลับถามสองต้งว่า “ฮั่นเซิงเห็นเป็นอย่างไร?”

สองต้งกล่าวอย่างหนักแน่นว่า “ข้าน้อยเห็นด้วยกับแผนแรก การจู่โจมโดยไม่คาดคิดรอบครั้งเดียวบรรลุผล ส่วนแผนสองเป็นแผนที่ระมัดระวังทุกฝีก้าวอาจต้องเกิดศึกหลายครั้ง ส่วนแผนสามจะทำให้ความพยายามที่แล้วมาสูญเปล่าไม่ควรนำมาใช้!” เล่าปีคลายมือเล็กน้อย เม็ดหมากนั้นโขกด้วยเหงื่อแฉะวาววาวเม็ดเกลือ “แต่จงจดหมายให้เจิ้นเว่ย¹ บอกว่าจิตใจเกิดเหตุฉุกเฉิน เกรงว่าคงมีอาจขึ้นเหนือบุกฮั่นจง”

“นายท่านนี่...” บังทองข้องใจ ดูเหมือนเล่าปีจะเห็นด้วยกับแผนสองแต่กลับไม่ส่งทูตไปพบนายทัพที่ไปสุ่ยกวน กลับส่งจดหมายไปแจ้งดูเป็นทางเลือกที่ดูเหมือนจะถูกแต่ความจริงผิด

“ชื่อมีเหมาะควรวาจาย่อมไม่สิ้น วาจามีสิ้นการย่อมมิสำเร็จ!” เล่าปีกล่าวที่ละคำ คลายมือออก เม็ดหมากร่วงลงกับพื้น

บังทองเข้าใจแล้ว เล่าปีต้องการให้การออกทัพมีเจตจำนงที่แน่นอน ไม่ว่าจะให้ทัพม้าไปจู่โจมเฉิงตูหรือการลวงนายทัพไปสุ่ยกวน หากไม่มีเหตุผลที่เหมาะสมก็จะขัดกับคุณธรรมของเล่าปี ซึ่งเหตุผลนี้จะต้องเสาะหาจากช่องโหว่ของเล่าเจี้ยง เล่าปีทำเช่นนี้เสี่ยงต่อการผิดใจกับเล่าเจี้ยง ปืบตนเองให้เข้าสู่เส้นทางสะบันงาไม่ตรีกับเล่าเจี้ยง จากนั้น

¹ ชื่อตำแหน่งของเล่าเจี้ยง

การออกทัพก็จะมีเหตุผล แยกของคุณธรรมก็จะปลดลงได้

บังทองพลันรู้สึกว่าคุณเองดูเล่าปีผิดไป แม้เล่าปีมักจะถูกถ่วงไว้ด้วยความเมตตาแต่เขาเป็นคนความคิดรอบคอบ เป็นผู้สามารถจัดการกับสถานการณ์ที่ซับซ้อนสมเป็นราชัน อีกทั้งยังมีความกล้าหาญที่จะเสี่ยงด้วย ความกล้าได้กล้าเสียนี้ทำให้บังทองรู้สึกนับถือ เขาจึงไม่ต่อล้อต่อเถียงกับเล่าปีอีก หากแต่รับคำอย่างหนักแน่น

แสงอัสดงราวพวงแกมสตรีที่เฒ่ามาคอยๆ ถอยลงจากปากฟ้า ม่านราตรีที่หนาหนักด้วยน้ำค้างลอบแหวกชายขอบของแสงอัสดงครอบคลุมเชิงดู เมืองแห่งความรุ่งเรืองนี้กำลังหลับไหล เตียวชก¹ เหลียวมองท้องฟ้าแล้วก้าวเข้าจวนของเตียวสงผู้เป็นน้องชาย

“นายของพวกเจ้าเล่า?” เขาเดินพลงถามไถ่ผู้รับใช้เก่าแก่ในบ้าน

“ท่านไปที่จวนของใต้เท้าหุดแล้ว”

เตียวชกชะงักเท่า “จะกลับมาเมื่อใด?”

“มีทราบ” ผู้เฒ่าลั้งเลแล้วรีบกล่าวเสริมว่า “ตอนค่าน่าจะกลับแน่นอน ใต้เท้าโปรดรอที่นี้เถิด บ่าวจะไปเรียนให้ทราบที่จวนใต้เท้าหุดแจ้ง”

เตียวชกฟังว่าเตียวสงไม่อยู่บ้านก็คิดจะกลับไป แต่เพราะมีธุระด่วนที่ต้องคลี่คลายให้ได้จึงจำต้องทนรอ เขาสั่งว่า “เอาเถิด ข้าจะไปในังรอที่ห้องหนังสือ เจ้าไปหาดู บอกเขาหน่อยว่ามีเรื่องด่วนขอให้รีบกลับมา!”

“ขอรับ!”

เตียวชกจึงไปที่ห้องหนังสือของเตียวสง คนรับใช้ในจวนจุด

¹ จางซู

ตะเกียงและเตาผิงให้ ในห้องจึงอบอุ่นแล้วเชิญเดี่ยวชนั่งลงบนเบาะ
หนาแลมิกล้ารบกวอนอีก

เดี่ยวชนั่งว่างๆ ในห้องไม่มีอะไรทำจึงพลิกดูหนังสือ เห็นหนังสือ
ชื่อ เล่มหนึ่งแต่อ่านไม่เข้าหัว อ่านไปสองบรรทัดก็วางลงอย่างก่ดก่ลุ่ม
ไม่ทันระวังข้อศอกจึงชนเอาเอกสารกองหนึ่งร่วงลงกับพื้น เขาจึงได้แต่
เก็บซีไผ่ขึ้นมาทีละซี บางส่วนเป็นร่างหนังสือของเดี่ยวสงที่เขียนผิดจึง
ขีดฆ่าไปมา บางส่วนก็แยกแยะตัวอักษรมิได้แล้ว แต่มีซีไผ่อันหนึ่งที่
ดิ่งดูคล้ายตาเขา

“กราบเรียนท่านแม่ทัพซ้าย...”

ถัดมามีรอยหมึกกระดาษดำกระต่างอ่านไม่ออก เดี่ยวชกพลันรู้สึก
ใจคอไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ถึงกับเหวี่ยงซีไผ่ออกจากหน้าผาก เขาพยายาม
บังคับมือที่สั่นเทาตั้งใจแยกแยะตัวอักษร “วันนี้การใหญ่จักสำเร็จได้...
ยึดคือใจไว้ได้แน่...น่าเสียดายที่จะไป...”

เดี่ยวชกตกใจจนจะเป็นลม หनावเหินไปทั่วสรรพางค์กาย เขา
มาหาเดี่ยวสงเดิมทีก็เพราะเรื่องเล่าปีจู่ๆ ก็กลับบังใจจิว พอข่าวส่งมา
ถึงบรรดาบริวารในเชิงตูต่างกล่าวกันว่าเล่าปีตระกูลศักดิ์ หลังมาอื่อโจว
แล้วได้รับพระคุณอันใหญ่หลวงไม่ออกรบแม้แต่ครั้งเดียว กลับนำทหาร
สามหมื่นนายมากินเปล่าช่องเสพกับเล่าปี เกรงว่าน้องชายจะหลงกล
เล่าปีจึงมาเพื่อเตือนสติแลสอบถามไส้สนกลในจากปากของเดี่ยวสงว่า
ทำไมจึงจะรีบกลับบังใจจิว คิดไม่ถึงว่าความนัยเรื่องนี้ น่าตกใจถึงเพียงนี้
เดี่ยวสงถึงกับสิ้นคิดขายเจ้านายอย่างไร่างอาย

เดี่ยวชกสยิวกาย เขายัดซีไผ่ชิ้นไว้ในแขนเสื้อ รู้สึกเหมือนมี
หนามแหลมนับไม่ถ้วนทิ่มแทงกลางหลัง ทำเอากล้ามเนื้อทุกส่วนเจ็บ
ปวดเกร็งไปหมด

ทำอย่างไรดี จำความไว้หรือจะไปฟ้อง?

เขาผูกคูกขึ้น เดินวนเวียนรอบหนึ่งอย่างไร้สติ คล้ายกับถูกใคร
พาดแล้เข้าใส่พันทันถันออกจากประตู

คนเฝ้าประตูถามว่า “ได้เท่าจะไปไหน?”

“ที่บ้านมีธูระ ไม่รอ ไม่รอแล้ว” เขากล่าวอย่างลุกี้ลุกอน จับ
แขนเสื้อไว้แน่นราวกับขโมยเอาตราแผ่นดินมา กลัวจนสิ้นไปหมด ลม
พัดมายังคิดว่าเป็นวิญญาณร้ายทวงชีวิต เขาเดินโซซัดโซเซแล้ววิ่งออก
จากประตูจวน

แสงอัสดงสายสุดท้ายสาดส่องที่เถาว์วัลย์บนกำแพง ประตูจวน
ปิดลงขังโลกแห่งความมืดมืดไว้ในประตู

บทที่สอง

แผนลับล้มเหลวตัดสินใจลงมือ เล่าปี่โรมไปสู่อุยกวน

เตียวซกคุกเข่าอยู่บนพื้นที่เย็นเยียบ ศีรษะพบบนหลังมือ หลังและเอวโค้งเป็นเส้นโค้งที่มีราวเรียบนักกรวากับเต่าที่หลุดจากกระดองเพียงยกเท้าเบาๆ ก็เหยียบให้แหลกเหลวได้

“เคร็ง!” เสียงศัสตราดังมาจากเหนือศีรษะ ลมที่คูลิ่งคล้ายคลื่นควาเลือดโชยผ่านศีรษะลงสู่ลำคอ พริบตาที่สัมผัสกับผิวกายก็กลายเป็นเหงื่อเย็นเยียบไหลลงไป เตียวซกยิงพู่หน้าแน่นสนิท แน่นจนไม่เห็นเศษกระเบื้องเคลือบชิ้นหนึ่งที่กระเด็นอยู่ข้างมือแลไม่ยอมหยุดลง

ริมหูได้ยินเสียงรองเท้าบดกับพื้นอย่างบาดหู สิ่งทีคละเคล้ากับเสียงฝีเท้าคือเสียงคำรามอย่างโกรธเกรี้ยว “กล้าดีอย่างไร กล้าดีอย่างไร...”

เล่าเจี้ยงโกรธจัดจนพูดไม่ออก โกรธจนหน้าเขียวหน้าบวม กลับได้แต่เปล่งคำพูดไม่กี่คำนี้และเอาแต่พูดซ้ำแล้วซ้ำอีกราวเสียสติ

“ถึงกับกล้าหลอกข้า!” เขาคำรามพลันคล้ายเด็กน้อยที่บาดเจ็บที่เท้า ยืนไม่มั่นคงจำเฝ้าลงกับพื้นแลดูน่าสงสาร

หนึ่งปีมานี้ เขาพยายามเร่งรัดให้เล่าปียกทัพไปตีเตียวล้อ ทুমเทยถูกรบัจจยไปให้เสียเหมิงกวนนับมีถ้วนจนแทบจะเป็นกึ่งหนึ่งของคลังเสบียงในเชิงตู เดิมทีคิดจะอาศัยกำลังของเล่าปีกำจัดภัยแฝงของอ้อโจ้ว แต่หลังจากเล่าปีสู้มกำลังพลที่เสียเหมิงกวนแล้ว นอกจากเอาแต่ร้องขอทหารขอเสบียงมิรู้หยุดหย่อนกลับไว้วิ้วแววจะออกทัพแม้แต่น้อย รวากับจะตั้งตัวเกาะกินอ้อโจ้วเปล่าๆ จึงทำให้เล่าเจี้ยงเปลี่ยนจากความหวังเป็นผิดหวัง ที่ยิ่งทำให้เขาแค้นคือ บัดนี้เล่าปีมีจดหมายมาบอกว่าจะกลับไปกู้เหตุฉุกเฉินที่จิงโจ้ว แถมยังร้องขอกำลังยุทธบัจจยจากเขาอีก การนี้เขารับไม่ได้ แต่เขาเป็นคนมีเมตตาแลอ่อนแอจึงทำใจไม่ได้ที่จะฉีกหน้าแตกหักกับเล่าปี ได้แต่ส่งทหารเพียงสี่พันนายไปให้ ถือว่าเป็นคราวชวยของตนก็แล้วกัน ถูกไ้อ้นหลอกลวงหลอกกินเปล่ามาหนึ่งปี แต่ที่เขาคิดไม่ถึงคือกลับเกิดเรื่องน่ากลัวขึ้น ที่แท้เล่าปีตกปากรับคำจะมาอ้อโจ้ว เพราะคิดจะยึดรวรัง แถมยังสมคบคิดกับบริวารของตนเพียงรอจังหวะเวลาอันวยก็จะยกทัพมาบุกเชิงตู เขาเองกลับถูกบั่นหัวราวคนโง่กลับใช้เมตตาไปเอาใจศัตรู ช่างโงเขลาเสียจริง!

“เล่าปี เตียวสง...” เขาก็มีพาสองข้อนี้ แค้นจนเลือดในกายเย็นเยียบ

ห้องกวนเห็นเล่าเจี้ยงยังจมอยู่กับความโกรธจึงเตือนว่า “นายท่าน บัดนี้ในเมื่อประจักษ์แล้วถึงจิตเจตนามุ่งร้ายของเล่าปี ควรจัดการเสียเลยก่อนที่มันจะไปจากเสียเหมิงกวน”

เล่าเจี้ยงสยิวกาย เขาสะท้านถลึงตากล่าวว่า “ทำอย่างไร?”

ห้องกวนกล่าวว่า “สั่งให้ทุกด่านปิดด่านทันที ห้ามจดหมายติดต่อกับเล่าปี เช่นนี้เล่าปีก็จะไม่รู้ว่าพฤติกรรมของเตียวสงถูกเปิดโปงแล้ว ส่วนพวกเราก็กววางแผนลับๆ จับตัวเล่าปีไว้เสียเลย!”

เล่าเจี้ยงจ้องมองเตียวซกที่ตัวสั้นอยู่กับพื้น กล่าวอย่างแค้นเคือง

ว่า “เดียวสง...รีบจับไว้ ซ่าล้างโคตร!”

ห้องกวนรีบกล่าวว่า “ไม่ควรประหารทันที ควรสอบสวนก่อน เพื่อหาตัวผู้ร่วมสมคบคิด!”

ยังมีผู้ร่วมสมคบคิดอีก! เล่าเจียงคิดแล้วก็ขุ่นลุกชัน เขาอดสยิว ภายมิได้ “ดี สอบสวนก่อน” เขานั่งลงอีกครั้ง กลับเห็นแสงสีแดงฉานที่ ขอบบนของประตูคล้ายเลือดดกของหนึ่ง

เขาถึงกับนึกถึงอองลุย¹ เจ้าบัณฑิตที่มักใส่ใจภาพลักษณ์อยู่เสมอ คนผู้นี้พยายามตัดทานมิให้รับเล่าปีเข้าเสฉวนจนถึงกับแขวน ตนเองไว้บนหอกำแพงเมือง สุดท้ายตกลงไปตาย ผมเผ้ากระจายออกเป็นเมฆาสีแดงที่หนาหนัก ศีรษะฟาดจนบี้แบนไปแล้วราวกับแผ่นแป้ง ที่ถูกบดด้วยไม้nard

ครานั้นเขายังอยู่บนรถคันหฺรูเตรียมจะไปต้อนรับเล่าปีที่อำเภอผู้ เลี่ยน การกระโดดจากกำแพงฆ่าตัวตายของอองลุยมิได้ทำให้เขาได้สติ เขาคลายถูกคุณไสย ถูกคนจูงจุมุอย่างโง่งมอยู่นานถึงเพียงนี้จนแทบ จะมอบชีวิตให้ด้วย

เกือบไปแล้ว เขาสิ้นเติม ความโกรธที่ถูกหลอกลวงพลุ่งขึ้น “สั่ง ให้เอี้ยวหอย โภกายซ่าเล่าปี!”

กึ่งเหมยกึ่งหนึ่งซู่ซ้อจากกำแพงเข้ามา ง่ามกึ่งยังมีดอกตูมแรก แยมด้วยราวกับสองตาที่เอียงอายของสตรี หวดเจ้งพึงอยู่ที่หน้าต่างรับ ลมชมดอกเหมย ความจริงเป็นเรื่องน่าภิรมย์แต่เพราะรู้สึกหนาวจึงหด ตัวกลับไป หันไปก็เห็นหอดหัว² กำลังเติมถ่านในเตาผิง เพลิงลุกโชน

¹ หวังเหล่ย

² ฝ่าหัว

ความเย็นถูกขับออกไป อาจเพราะห้องเก่าเกินไปยามปกติก็ได้ซ่อมแซม ความชื้นหอมอยู่ในผนังราวกับซากในสุสาน ยิ่งสะสมกันจนเป็นความหนาวเหน็บดูจความตาย

เขาเร่งมือเดินไปเดินมาราวกับสองเท้าเหยียบย่างบนพรมหนามเจ็บจนไม่กล้าแตะพื้น

“หนาวจริง” เขาบ่น ถึงกับคิดจะมุดเข้าผ้าห่มนอนคลุมโปงให้รู้แล้วรู้รอด โยนความหนาวเย็นไว้นอกความฝันยามหลับสนิท แต่เขากลับรอข่าวจากเตียงสงจึงมีกลิ่นผ้านอนคลายแม้แต่น้อย

คืนวานเตียงสงพลันมาที่จวน บอกว่าเล่าปีจะกลับจึงใจ ทั้งสองถึงกับงงัน เดิมทีพวกเขาวางแผนไว้แล้วอีกแค่ปีสองปีจะต้องให้อัใจเปลี่ยนเจ้านายให้ได้ พวกเขาต้องลากเจ้าเล่าเจียงผู้อ่อนแอลงมาเสีย เปิดประตูเมืองจึงต้อนรับเล่าปีอย่างเอิกเกริก ต่อจากนั้นตั้งอกตั้งใจช่วยเหลือนายใหม่ก็ถือว่าไม่เสียหายเกิดแล้ว คิดไม่ถึงว่าเรื่องราวจะพลิกผันได้ถึงเพียงนี้ เล่าปีถึงกับคิดจะกลับจึงใจ พวกเขากับเล่าปีกางกันด้วยขุนเขาลำน้ำ ส่งข่าวกันไม่ง่าย จึงต่างเดาไม่ถูกว่าเล่าปีมีเจตนาเช่นไร มีวาระซ่อนเร้นหรือว่าจะทิ้งแผนการใหญ่ที่ดำเนินมาเป็นแรมปี? ทั้งสองลอบสนทนากันตลอดคืน ทั้งร้อนใจทั้งวิตก แม้จะยังทำอะไรไม่ได้ แต่ก็ไม่ยอมให้ความเพียรพยายามที่แล้วมาสูญไปโดยเปล่าประโยชน์ จึงได้นัดหมายกันให้เตียงสงไปสืบข่าวคราวที่จวนเจ้าเมืองอี่โจว หากหาข่าวไม่ได้หวดเจ็งก็จะส่งคนไปเสียเหมิงกวนสักครั้งโดยอ้างฐานะผู้ส่งเสบียง เพื่อจะได้ถามไถ่เล่าปีต่อหน้าเสียเลย เพราะการไปของเล่าปีจะไม่เป็นเพียงการละทิ้งแดนอุดมของอี่โจวที่ใช้เป็นต้นทุนได้ หากยังเป็นการบีบเขาสองคนเข้าตาจนด้วย

ในใจของหวดเจ็งคล้ายมีงูตัวหนึ่ง เนื่องจากหนาวเย็นจึงหลับไหลไม่ขยับ แต่เขาก็รู้ว่าสักวันหนึ่งงูร้ายต้องตื่นขึ้น จากนั้นถ้ามิใช่กลิ่น

กินผู้อื่นก็คงจะกัดกินตัวเขาเอง

ช่างนอกมีคนเดียวประตู หวดแจ้งคิดว่าเป็นเตี๋ยวงจึงไม่รอให้
หวดหัวขยับ เขาเองรีบผลุนผลันไปเปิดประตู

ผู้มาอยู่ในชุดแพรต่วน ท้วร่างสวมใส่อย่างหรูหรา บนศีรษะยัง
สวมหมวกขนสัตว์ตามความนิยมปิดบังใบหน้าไปกว่าครึ่ง หวดแจ้งจ้อง
ดูก็จำได้ถึงกับเป็นลิเจียม¹

“เจี๋ยฟาง?” หวดแจ้งคล้ายกำลังหาแม่แต่ปะพอเข้า งงจนลืม
เชิญแขกเข้าบ้าน

ลิเจียมเบียดตัวเข้าไปแล้วปิดประตูทวาดว่า “เจ้าหวดเสื้อวี่จื่อ²
เจ้าก่อเรื่องแล้ว!”

หวดแจ้งขมวดคิ้ว “ตะโกนอะไร นี่บ้านข้านะ!”

ลิเจียมไม่นำพา ใช้สองนิ้วจิ้มอกหวดแจ้งตันเขาเข้าไปข้างใน เท้า
หน้าเพ็งก้าวเข้าประตูก็กล่าวอย่างชิงชังว่า “เสื้อวี่จื่อ เจ้าทำพังแล้ว!”

“อ้อ?” งูจำศีลในใจของหวดแจ้งพลันโงหัวขึ้นกระแทกเข้าใส่
กระเพาะของเขา

ลิเจียมแค้นยิ้มอย่างเย็นชา “ยังจะแก้งทำเป็นไม่รู้เรื่องอีก หวด
เสื้อวี่จื่อวางตัวสูงส่งมาแต่ไหนแต่ไร ชีตซาต่อชื่อเสียงแลผลประโยชน์
เป็นผู้มีแก่งแย่งชิงดีกับใคร ที่แท้กลับมีแผนการหวังจะเปลี่ยนยี่ห่อจะได้
เป็นคนโปรดนายใหม่!”

สีหน้าของหวดแจ้งเปลี่ยนไปมาในพริบตา กล่าวเสียงหนักว่า “เจ้า
ว่าอะไร?”

¹ หลี่เหยียน

² ชื่อรองของลิเจียม

³ ชื่อรองของหวดแจ้ง

ดิเจียมชายตามองแวบหนึ่ง “เจ้ากับเตียวหย่งเหนียนสมคบคิด จะผลัดเปลี่ยนเจ้านายอีกใจมิใช่หรือ?”

งูตัวนั้นดีดตัวขึ้นมา กัดเข้าที่หัวใจของหวดเจ้ง เจ็บจนกระดูก แสบแตก เขาบิดหน้าปฏิเสธว่า “เจ้าอย่าใส่ความ!”

ดิเจียมส่ายศีรษะ ดึงกระดาษฝ้ายที่เป็นของท้องถิ่นเสฉวนมีอักษร เขียนอยู่เต็มออกจากแขนเสื้อ “นี่คือคำสารภาพของเตียวหย่งเหนียน มั่นซัดทอดเจ้า!”

หวดเจ้งกางคำสารภาพออกด้วยมือสั่นเทา ตัวอักษรบนกระดาษ ฝ้ายสีเหลืองราวกับมีแสงสลับตา เขาแค่นึกไปครึ่งเดียวก็วิ่งเวียน กล่าว เสียงสั่นว่า “เจ้าได้มาจากไหน เตียว...เตียวหย่งเหนียนถูกจับแล้วหรือ?”

ดิเจียมคว้าคำสารภาพคืนมา “ถูกจับเรียบร้อยแล้ว เมื่อสามชั่วโมงก่อน สองกงเหิง¹ ส่งมาให้ข้าสอบสวน นี่เป็นฉบับร่าง ฉบับจริงสองกงเหิงนำไปมอบให้นายท่านแล้ว”

หวดเจ้งตาค้างอย่างไร้สติ งูตัวนั้นรัดจนเขาหายใจไม่ออก “เจ้า มาจับข้าหรือ?”

ดิเจียมกะพริบตา “ถ้ามาจับตัวข้าจะมาคนเดียวหรือ?”

หวดเจ้งงงัน “งั้น...เจ้า...”

ดิเจียมลดเสียงลงกล่าวว่า “ฟังข้า สองกงเหิงเป็นคนรอบคอบ เขา ได้คำสารภาพจากเตียวหย่งเหนียนแล้วไม่รู้จักจัดการตามความเหมาะสม กลับไปขอให้นายท่านตัดสิน ส่งไปส่งมาเช่นนี้แล้วค่อยสั่งให้จับกุมยัง ต้องใช้เวลาหลายวัน ฉวยโอกาสที่สองกงเหิงยังส่งไปไม่ถึงนายท่าน เจ้า รีบหนีไปเถิด อีกอย่างนายท่านสั่งปิดด่านหมดแล้วมิให้ติดต่อกับแม่ทัพ ซ้าย”

¹ ชื่อรองของสองต่ง